

Prima pagină>Bani/Creanțe pecuniare>Punerea sub sechestrul a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE
Punerea sub sechestrul a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE

Germania

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Măsurile care servesc la asigurarea executării silită prin sechestrarea provizorie a bunurilor debitorului sau prin emiterea unei hotărâri provizorii cu privire la situație nu satisfac de obicei în mod direct creanța creditorului.

Măsurile posibile sunt următoarele:

1.1 Sechestrarea și arestarea (*dinglicher und persönlicher Arrest*) [articolul 916 și urm. din Codul de procedură civilă (*Zivilprozessordnung – ZPO*)]

Sechestrarea servește la asigurarea executării silită în ceea ce privește bunurile mobile sau imobile ale debitorului, în cazul unei pretenții financiare. Trebuie să se facă o distincție între sechestrare și arestare. Sechestrarea are loc în cazul în care există motive să se considere că, în absența acestei măsuri, executarea hotărârii va fi împiedicată sau obstrucționată în mod substanțial. Se dispune arestarea în cazul în care executarea silită este considerată a fi în pericol, iar luarea unei astfel de măsuri este necesară pentru asigurarea acesteia. Sechestrarea este decisă de instanța competentă, atunci când primește o solicitare în acest sens. Sechestrul se poate executa, de exemplu, prin poprire (*Pfändung*) (bunuri mobile), prin înscripție ipotecară (*Arresthypothek*) (bunuri imobile) sau arestare (*Haft*) (arestarea persoanei).

1.2 Măsură provizorie (*einstweilige Verfügung*) (articolul 935 și urm. din Codul de procedură civilă)

Măsura provizorie servește, cu titlu provizoriu, la asigurarea unei pretenții nemonetare. Se dispune în cazul în care există motive să se considere că o schimbare a situației actuale va împiedica sau va obstrucționa în mod substanțial realizarea dreptului în cauză. Măsura provizorie sub forma asigurării executării ulterioare a pretențiilor nemonetare (*Sicherungsverfügung*) (articolul 935 din Codul de procedură civilă) sau a reglementării judecătorești temporare privind o relație juridică (*Regelungsverfügung*) (articolul 940 din Codul de procedură civilă) este decisă de instanța competentă, atunci când primește o solicitare în acest sens. Dispozițiile privind executarea silită se aplică, în principiu, și pentru executarea ulterioară (articolul 936 coroborat cu articolul 928 din Codul de procedură civilă).

1.3 Ordonanța asigurătoare de indisponibilizare a conturilor bancare în temeiul dreptului UE

Articolul 946 și următoarele din Codul de procedură civilă conțin dispoziții în legătură cu Regulamentul (UE) nr. 655/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unei proceduri pentru ordonanța asigurătoare europeană de indisponibilizare a conturilor bancare în vederea facilitării recuperării transfrontaliere a datorii în materie civilă și comercială (JO L 189 din 27 iunie 2014, p. 59). Ordonanța asigurătoare de indisponibilizare a conturilor bancare este o formă specială de măsură provizorie.

1.4 Avertismentul de punere sub sechestrul (*Vorpfändung*) (articolul 845 din Codul de procedură civilă)

Avertismentul de punere sub sechestrul este utilizat pentru a garanta o creanță a debitorului asupra unui debitor terț în beneficiul creditorului. Acesta implică obligarea debitorului terț să nu efectueze nicio plată către debitor și obligarea debitorului să se abțină de la orice dispoziție cu privire la creanță, în special de la încasarea acesteia. Avertismentul comunicat debitorului terț are valoarea unei sechestrări (articolul 930 din Codul de procedură civilă) numai în măsura în care datoria este efectiv sechestrată în termen de o lună [articolul 845 alineatul (2) din Codul de procedură civilă].

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Sechestrarea, arestarea și măsurile provizorii (punctele 1.1 și 1.2) se hotărăsc de către instanța competentă, la solicitarea părții care solicită reparații.

Solicitarea trebuie să conțină informații privind pretenția invocată și privind caracterul urgent al hotărârii sau riscul de eșec al executării. Ambele aspecte trebuie să fie demonstrate într-o măsură satisfăcătoare pentru instanță, de exemplu printr-o declarație pe propria răspundere.

Solicitarea se poate formula în scris sau verbal la grefa instanței. Instanța competentă este instanța care deține competența în ceea ce privește o acțiune privind fondul speței sau instanța locală (*Amtsgericht*), în al cărei district se află bunul care trebuie asigurat, bunul care face obiectul litigiului sau persoana care urmează să fie reținută. În cazul unei audieri orale, instanța se pronunță sub forma unei hotărâri judecătorești; în alte situații, ea se pronunță sub forma unui ordin.

Reprezentarea de către un avocat în procedura interimară este necesară doar în cazul unei audieri orale în instanța regională (*Landgericht*).

Ordonanța asigurătoare de indisponibilizare a conturilor bancare (punctul 1.3) se supune Regulamentului (UE) nr. 655/2014. Articolul 946 și următoarele din Codul de procedură civilă conțin dispozițiile necesare privind depunerea cererii și procedura, punerea în aplicare a ordinului și căile de atac.

Avertismentul de punere sub sechestrul (punctul 1.4) nu este emis de către instanță. În temeiul unui document juridic cu titlu executoriu, creditorul poate desemna un executor judecătorec care să comunice avertismentul debitorului terț și debitorului principal, în care indică faptul că sechestrarea datoriei sau a unui alt drept pecuniar este iminentă [articolul 845 alineatul (1) din Codul de procedură civilă]. Avertismentul comunicat debitorului terț are valoarea unei sechestrări în temeiul articolului 930 din Codul de procedură civilă numai în măsura în care datoria este efectiv sechestrată în termen de o lună [articolul 845 alineatul (2) din Codul de procedură civilă].

Legea privind cheltuielile de judecată (*Gerichtskostengesetz, GKG*) prevede perceperea unei sume egale cu 150 % din taxă în procedurile de cerere de emitere a unui ordin de sechestrare sau de arestare ori a unei măsuri provizorii. Valoarea taxei este stabilită în funcție de valoarea care face obiectul litigiului. Instanța estimează valoarea litigiului de la caz la caz, în funcție de interesul reclamantului în măsura de sechestrare. Un tabel cu taxele pentru sumele aflate în litigiu, în cuantum de până la 500 000 EUR este prezentat mai jos:

Legea privind cheltuielile de judecată (GKG) Anexa 2 [privind articolul 34 alineatul (1) a treia teză]

Suma aflată în litigiu în cuantum de până la ... EUR	Taxa ... EUR	Suma aflată în litigiu în cuantum de până la ... EUR	Taxa ... EUR
500	38,00	50 000	601,00
1 000	58,00	65 000	733,00
1 500	78,00	80 000	865,00
2 000	98,00	95 000	997,00

3 000	119,00	110 000	1 129,00
4 000	140,00	125 000	1 261,00
5 000	161,00	140 000	1 393,00
6 000	182,00	155 000	1 525,00
7 000	203,00	170 000	1 657,00
8 000	224,00	185 000	1 789,00
9 000	245,00	200 000	1 921,00
10 000	266,00	230 000	2 119,00
13 000	295,00	260 000	2 317,00
16 000	324,00	290 000	2 515,00
19 000	353,00	320 000	2 713,00
22 000	382,00	350 000	2 911,00
25 000	411,00	380 000	3 109,00
30 000	449,00	410 000	3 307,00
35 000	487,00	440 000	3 505,00
40 000	525,00	470 000	3 703,00
45 000	563,00	500 000	3 901,00

Dacă cererea face obiectul unei ședințe publice și dacă procedura nu se finalizează prin retragerea cererii de protecție înainte de încheierea ședinței publice, prin recunoașterea datoriei, prin renunțare sau prin compensare (în aceste cazuri, taxa se reduce cu 50 %), taxa de procedură se triplează. Cheltuielile sunt suportate în primul rând de partea căreia instanța îi impune cheltuielile în pronunțarea sa – în plus, reclamantul, în calitate de inițiator al procedurii, răspunde de asemenea de cheltuieli ca debitor global.

Executorul judecătoresc percepe, de la debitorul sau debitorul terț menționat în avertisment, o taxă de 3,30 euro pentru fiecare avertisment de punere sub sechestru comunicat. La aceasta se adaugă taxele poștale și eventualele taxe de legalizare necesare. Dacă predarea este efectuată personal de executorul judecătoresc, taxa se ridică la 11 euro; în acest caz se achită și cheltuielile de deplasare ale executorului judecătoresc. În funcție de distanța parcursă până la sediul destinatarului, cheltuielile de deplasare sunt cuprinse între 3,25 și 16,25 euro. Dacă avertismentul de punere sub sechestru este redactat de executorul judecătoresc la cererea creditorului [articolul 845 alineatul (1) teza a doua din Codul de procedură civilă], se percepe o taxă suplimentară de act oficial în valoare de 17,60 euro.

Execuția ordinului judecătoresc îi revine în principal executorului și se efectuează prin intermediul instrumentelor statului (executare). Aceasta are loc conform reglementărilor în vigoare în prezent pentru executarea hotărârilor judecătorești.

Digresiune: Executarea silită care decurge dintr-o hotărâre cu titlu executoriu provizoriu nu este fundamental diferită de executarea silită care decurge dintr-o hotărâre definitivă. Cu toate acestea, legislația prevede metode diferite de executare silită în funcție de natura dreptului recunoscut.

Dacă se dispune achitarea unei anumite sume de bani, creditorul recurge frecvent la un executor judecătoresc pentru executarea deciziei pronunțate de judecător. În cazul bunurilor imobile sechestrate de către executorul judecătoresc se percepe o taxă de 28,60 de euro. Dacă actul oficial durează mai mult de trei ore, se percepe o taxă suplimentară de 22 de euro pentru fiecare oră începută. La acestea se adaugă eventualele cheltuieli suportate de executorul judecătoresc. Pe baza unei somații de plată se poate cere, de asemenea, sechestrarea judecătorească a unei creanțe a debitorului (de exemplu, sechestrarea dreptului la plata salariului) (articolul 829 din Codul de procedură civilă). Pentru procedura de cerere se achită o taxă de 22 de euro, iar separat se achită alte cheltuieli care ar putea apărea (în special taxa de comunicare a unei decizii judecătorești).

Executarea bunurilor imobile ale debitorului se efectuează prin înscrierea unei ipoteci pentru garantarea creanței sau prin vânzare silită la licitație publică ori prin administrare silită. Legea privind costurile procedurilor necontencioase pentru instanțe și notari (Legea privind costurile instanțelor și notarilor, GNotKG) [Gesetz über Kosten der freiwilligen Gerichtsbarkeit für Gerichte und Notare (Gerichts- und Notarkostengesetz, GNotKG)] prevede că pentru înscrierea unei ipoteci în cartea funciară se achită o taxă integrală stabilită în funcție de valoarea creanței care trebuie garantată. Un tabel cu taxele pentru sumele în quantum de până la 3 milioane EUR este prezentat mai jos:

Legea privind costurile procedurilor necontencioase pentru instanțe și notari (Legea privind costurile instanțelor și notarilor, GNotKG)

Anexa 2 [privind articolul 34 alineatul (3)]

Valoarea tranzacției de până la ... EUR	Taxa Tabelul A ... EUR	Taxa Tabelul B ... EUR	Valoarea tranzacției de până la ... EUR	Taxa Tabelul A ... EUR	Taxa Tabelul B ... EUR	Valoarea tranzacției de până la ... EUR	Taxa Tabelul A ... EUR	Taxa Tabelul B ... EUR
500	38,00	15,00	200 000	1 921,00	435,00	1 550 000	8 059,00	2 615,00
1 000	58,00	19,00	230 000	2 119,00	485,00	1 600 000	8 257,00	2 695,00
1 500	78,00	23,00	260 000	2 317,00	535,00	1 650 000	8 455,00	2 775,00
2 000	98,00	27,00	290 000	2 515,00	585,00	1 700 000	8 653,00	2 855,00
3 000	119,00	33,00	320 000	2 713,00	635,00	1 750 000	8 851,00	2 935,00
4 000	140,00	39,00	350 000	2 911,00	685,00	1 800 000	9 049,00	3 015,00
5 000	161,00	45,00	380 000	3 109,00	735,00	1 850 000	9 247,00	3 095,00
6 000	182,00	51,00	410 000	3 307,00	785,00	1 900 000	9 445,00	3 175,00
7 000	203,00	57,00	440 000	3 505,00	835,00	1 950 000	9 643,00	3 255,00
8 000	224,00	63,00	470 000	3 703,00	885,00	2 000 000	9 841,00	3 335,00
9 000	245,00	69,00	500 000	3 901,00	935,00	2 050 000	10 039,00	3 415,00
10 000	266,00	75,00	550 000	4 099,00	1 015,00	2 100 000	10 237,00	3 495,00
13 000	295,00	83,00	600 000	4 297,00	1 095,00	2 150 000	10 435,00	3 575,00
16 000	324,00	91,00	650 000	4 495,00	1 175,00	2 200 000	10 633,00	3 655,00
19 000	353,00	99,00	700 000	4 693,00	1 255,00	2 250 000	10 831,00	3 735,00
22 000	382,00	107,00	750 000	4 891,00	1 335,00	2 300 000	11 029,00	3 815,00

25 000	411,00	115,00	800 000	5 089,00	1 415,00	2 350 000	11 227,00	3 895,00
30 000	449,00	125,00	850 000	5 287,00	1 495,00	2 400 000	11 425,00	3 975,00
35 000	487,00	135,00	900 000	5 485,00	1 575,00	2 450 000	11 623,00	4 055,00
40 000	525,00	145,00	950 000	5 683,00	1 655,00	2 500 000	11 821,00	4 135,00
45 000	563,00	155,00	1 000 000	5 881,00	1 735,00	2 550 000	12 019,00	4 215,00
50 000	601,00	165,00	1 050 000	6 079,00	1 815,00	2 600 000	12 217,00	4 295,00
65 000	733,00	192,00	1 100 000	6 277,00	1 895,00	2 650 000	12 415,00	4 375,00
80 000	865,00	219,00	1 150 000	6 475,00	1 975,00	2 700 000	12 613,00	4 455,00
95 000	997,00	246,00	1 200 000	6 673,00	2 055,00	2 750 000	12 811,00	4 535,00
110 000	1 129,00	273,00	1 250 000	6 871,00	2 135,00	2 800 000	13 009,00	4 615,00
125 000	1 261,00	300,00	1 300 000	7 069,00	2 215,00	2 850 000	13 207,00	4 695,00
140 000	1 393,00	327,00	1 350 000	7 267,00	2 295,00	2 900 000	13 405,00	4 775,00
155 000	1 525,00	354,00	1 400 000	7 465,00	2 375,00	2 950 000	13 603,00	4 855,00
170 000	1 657,00	381,00	1 450 000	7 663,00	2 455,00	3 000 000	13 801,00	4 935,00
185 000	1 789,00	408,00	1 500 000	7 861,00	2 535,00			

Pentru cererea de emiteră a unui ordin de vânzare silită la licitație publică sau de administrare silită a unui bun imobil se percepe o taxă de 110 euro.

Dacă debitorul este obligat prin hotărâre judecătorească să predea un bun mobil, executarea are loc, la cererea creditorului, prin intermediul executorului judecătoresc. În acest caz se achită o taxă de act oficial în valoare de 28,60 euro. Dacă debitorul este obligat prin hotărâre judecătorească să predea un bun imobil sau o locuință, se percepe o taxă de expulzare de 150 de euro. La aceste taxe se adaugă cheltuielile neprevăzute ale executorului judecătoresc, în special cheltuielile legate de serviciile unor terți (de exemplu, transportatori, lăcătuși etc.). Din nou, dacă intervenția executorului judecătoresc durează mai mult de trei ore, se percepe o taxă suplimentară de 22 de euro pentru fiecare oră începută.

2.2 Principalele condiții

Emiterea unui ordin de sechestrare a bunurilor sau de arestare a unei persoane se bazează pe existența unei creanțe și a unor motive pentru sechestrare sau arestare. În cazul sechestrării tuturor activelor debitorului care pot fi sechestrate, se consideră că există motiv pentru sechestrare atunci când există temerea că debitorul ar putea să împiedice sau să compromită în mod grav viitoarea executare a unei hotărâri judecătorești prin acțiuni necinstite, de exemplu prin sustragerea sau ascunderea bunurilor sale. Arestarea, adică arestarea debitorului însuși, este un alt mijloc prevăzut pentru împiedicarea debitorului de la sustragerea oricăruia dintre bunurile existente care ar putea fi sechestrate în cadrul procedurii de executare. Cu toate acestea, arestarea poate fi dispusă numai dacă nivelul necesar de garanție nu poate fi atins prin sechestrarea bunurilor.

Scopul măsurii provizorii (sub orice formă) este de a preveni schimbarea situației existente și, prin urmare, împiedicarea sau compromiterea gravă a exercitării drepturilor unei părți sau a unui raport juridic. Măsura poate viza livrarea (provizorie) de obiecte sau aprobarea ori luarea (cu caracter provizoriu) a unei anumite măsuri (articolele 935, 938 și 940 din Codul de procedură civilă). Normele care se aplică în cazul măsurilor provizorii sunt, în esență, aceleași care se aplică în cazul sechestrului și al arestării (articolul 936). În circumstanțe excepționale, instanța poate impune efectuarea unei plăți provizorii. Solicitarea și motivele pentru emiterea unui titlu executoriu trebuie să fie demonstrate într-o manieră satisfăcătoare pentru instanță, de exemplu printr-o declarație pe propria răspundere sau prin depunerea de documente [articolul 920 alineatul (2) din Codul de procedură civilă]. În această privință, instanța trebuie să poată evalua solicitarea și caracterul de urgență drept „extrem de probabile”, pe baza prezentării. Același lucru este valabil și pentru dispunerea unei măsuri (articolul 936 Codul de procedură civilă).

Audierea prealabilă a părților este posibilă, dar nu este obligatorie în cadrul procedurilor de sechestrare sau de arestare (articolul 922 din Codul de procedură civilă). Trebuie să aibă loc o audiere ulterioară dacă debitorul, căruia sechestrul sau arestarea trebuie să îi fie comunicate la cel mult o săptămână de la executare, se opune ordinului de sechestrare sau de arestare (articolul 924). Procedura de emiteră a unei măsuri provizorii are loc, în principiu, în ședință publică; se poate renunța la aceasta numai în situații de urgență sau în cazul în care cererea este respinsă [articolul 937 alineatul (2) din Codul de procedură civilă]. Nu există termene pentru audierea părților.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Toate activele care pot fi executate pot face obiectul unei măsuri asigurătorii.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Sechestrarea are efectul de reținere a activelor; atât debitorul principal, cât și debitorii terți își pierd drepturile de a dispune de activele sechestrate.

Sechestrarea este protejată prin articolul 136 din Codul penal (*Strafgesetzbuch* StGB), care se referă la distrugerea obiectelor care fac obiectul sechestrării.

În plus, încalcările pot da naștere, de asemenea, la cereri de despăgubiri în temeiul dreptului civil.

În cazul unei măsuri provizorii se aplică următoarele dispoziții: Ordinele de confiscare a bunurilor sunt executate de către executorul judecătoresc în conformitate cu articolul 883 din Codul de procedură civilă. Executarea obligației de a face sau de a nu face are loc în conformitate cu articolul 887 din Codul de procedură civilă (instanța autorizează creditorul să ceară întreprinderea unei acțiuni) sau cu articolele 888 și 890 din Codul de procedură civilă (ordin de sechestrare/arestare sau sancțiuni/detentie în vederea constrângerii de a executa acțiuni care nu pot fi executate de terți, de a face sau de a nu face).

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Ordinele de sechestrare sau de arestare sau măsurile provizorii se execută în termen de o lună de la data la care hotărârea a fost pronunțată sau comunicată. În cazul în care o hotărâre judecătorească străină prin care se impun măsuri de garantare a bunurilor poate fi executată în Germania fără o hotărâre prealabilă de încuviințare a executării, termenul este de două luni [articolul 929 alineatul (2) din Codul de procedură civilă].

Hotărârea de emiteră a unui astfel de ordin este valabilă atât timp cât continuă să existe motivul măsurii de sechestrare/arestare sau al măsurii provizorii.

Valabilitatea ei încetează și atunci când se pronunță o hotărâre pe fond.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

După cum s-a precizat deja, ordinele judecătorești de sechestrare sau de arestare sau măsurile provizorii se pronunță sub formă de hotărâre judecătorească definitivă (în urma unei ședințe publice) (*Urteil*) sau sub forma unei decizii simple (*Beschluss*) (articolele 922 și 936 din Codul de procedură civilă).

Părțile pot introduce recurs împotriva unei hotărâri dacă bunul care face obiectul recursului are o valoare mai mare de 600 EUR.

În cazul ordinelor dispuse prin decizie se aplică următoarele dispoziții:

Debitorul poate să formuleze opoziție împotriva unei decizii de sechestrare sau de arestare sau a unei ordonanțe de măsuri provizorii (articolul 924 din Codul de procedură civilă). Asupra legitimității măsurii se decide apoi în ședință publică, prin pronunțarea unei hotărâri definitive. Apoi, se poate introduce recurs împotriva hotărârii, în circumstanțele descrise.

Dacă cererea este respinsă printr-o decizie, creditorul poate depune o opoziție imediată (*sofortige Beschwerde*) în termen de două săptămâni de la comunicare. Același lucru se aplică și în cazul deciziilor prin care se dispune sechestrarea sau arestarea sau o măsură provizorie, dar și furnizarea unei garanții de către creditor.

În plus, debitorul poate depune o cerere de anulare a ordinului de sechestrare sau de arestare sau a măsurii provizorii pentru motivul depășirii, de către creditor, a termenului prevăzut pentru introducerea cererii (articolul 926 din Codul de procedură civilă) sau pentru motivul schimbării circumstanțelor (articolul 927 din Codul de procedură civilă).

În raport cu Regulamentul (UE) nr. 655/2014, articolul 953 și următoarele din Codul de procedură civilă precizează căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești în ceea ce privește ordonanțele asigurătorii de indisponibilizare a conturilor bancare.

În cele din urmă, articolul 945 din Codul de procedură civilă prevede obligația părții care a obținut o decizie provizorie de a oferi despăgubiri pentru daune, dacă se dovedește că ordinul de sechestrare sau măsura provizorie a fost nejustificat(ă) încă de la început sau dacă măsura dispusă este abrogată în temeiul articolului 926 alineatul (2) sau al articolului 942 alineatul (3) din cod.

Ultima actualizare: 04/11/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Facem eforturi pentru a îmbunătăți portalul european e-Justiție și desfășurăm un scurt sondaj pentru a avea o mai bună înțelegere a cerințelor dumneavoastră. Nu vă va lua mai mult de un minut să-l completați.

Da Nu, mulțumesc